

Arrest

nr. 238 543 van 14 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. WOUTERS
Hofstraat 16
3530 HOUTHALEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 6 maart 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 14 maart 2018.

1.2. Op 23 december 2019 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Pakistan, meerbepaald uit de regio van Wazirabad, Punjab. U verliet Pakistan in 2010 en in december 2011 kwam u aan in België. U verbleef bij een neef in Antwerpen. In 2015 ging u naar Italië alwaar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Deze werd u echter geweigerd. In 2017 kwam u weer naar België alwaar u uiteindelijk een verzoek indiende op 13 maart 2018. U verklaarde dat u Pakistan verliet wegens een conflict met twee broers in uw dorp, zijnde W. C. en B. C.. Daarnaast werd u ook door De Rangers, een afdeling van het Pakistaanse leger, gekidnapt met de bedoeling dat u dan dienst zou nemen in het leger. U vreest problemen om beide zaken indien u naar Pakistan zou moeten terugkeren. Ter staving van uw verzoek legde u verschillende certificaten en kopieën neer die uw identiteit aantonen, evenals een attest van de Pakistaanse ambassade in Brussel (2012); een affidavit (2014); een attest van de Pakistaanse politie (2015); een FIR van 2010 en een FIR van 2009. U voegde aan uw dossier ook verschillende stukken toe aangaande uw verzoek in Italië.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient verder te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste is uw verzoek dermate laattijdig ingediend waardoor uw verklaringen nog maar weinig geloofwaardig zijn. U bent al sinds 2011 in Europa en u hebt tot 2015 gewacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Ondanks uw verblijf in België sinds 2011 hebt u besloten dat verzoek in te dienen in Italië. En dan hebt u ook nog blijkbaar niet de ware redenen van uw vertrek genoemd tegenover de Italiaanse asielinstanties (zie verder). U keerde dan in 2017 terug naar België waar u opnieuw wachtte tot maart 2018 om een verzoek in te dienen bij de Belgische asielinstanties. U verklaarde dat u vroeger geen verzoek durfde in te dienen uit vrees te worden gerepatrieerd naar Pakistan. Deze verklaring is geenszins afdoende en geeft blijk van een gebrek aan nood om internationale bescherming van uw kant.

Ten tweede komt u nu in 2018 met een relaas dat u niet vertelde ten aanzien van de Italiaanse asielinstanties en dat u niet kan staven met geloofwaardige stukken. U hebt in Italië andere redenen opgegeven bij het indienen van uw verzoek, u verwees naar de rekrutering van jongeren door de Taliban. Dat u in Italië niet de kans zou hebben gehad om de waarheid te vertellen is niet aannemelijk. Indien u in Italië kon verwijzen naar de Taliban, had u evenzeer kunnen verwijzen naar de zogenaamde ware reden van uw vertrek uit Pakistan. U legt heden ook geen geloofwaardige stukken voor ter staving van uw relaas. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS beschikte u over kopieën van twee FIR's (First Information Report). Maar de vaststelling dat deze dateren van 2009 en 2010 en dat u nu nog steeds niet over deze originele documenten zelf beschikt en dat ze met de post onderweg zijn, ondermijnt elke vorm van geloofwaardigheid. Indien deze stukken waarachtig zijn, had u deze stukken al veel langer moeten voorleggen bij de Belgische- of zelfs Italiaanse asielinstanties om uw problemen te staven. U geeft aan dat u nog de originele FIR's zou toevoegen, evenals een attest van de chef van het dorp, maar gezien deze beslissing en de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen acht het CGVS zich niet genoodzaakt op deze stukken te wachten. Bovendien verwijst het CGVS naar informatie die in het dossier is gevoegd en waaruit blijkt dat in Pakistan op eenvoudige wijze valse en vervalste stukken kunnen worden verkregen.

Ten derde is het bevreemdend dat uw vader en bij uitbreiding uw hele familie, en zelfs eigenlijk het hele dorp, problemen kende met de twee broers, zijnde W. C. en B. C. en dat net u, en niet uw vader, noch uw broer, Pakistan moest verlaten. Het is niet geloofwaardig dat deze twee broers werkelijk dermate machtig waren dat ze uw familie kon bedreigen en dat uiteindelijk enkel u het land moest verlaten wegens dit conflict. Blijkbaar kan uw vader nog verblijven in het dorp en kan uw broer in Karachi wonen zonder echt problemen te kennen met deze twee broers.

Ten vierde blijkt dat u van de Pakistaanse overheid nog verschillende stukken verkreeg binnen en buiten Pakistan, ter staving van uw identiteit. Wanneer u dan tevens verklaart dat De Rangers van het Pakistaanse leger u nog zoeken, komt dit niet aannemelijk over. U verklaart dat u vreest te worden ingelijfd in het Pakistaanse leger via kidnapping. Dit op zich is weinig geloofwaardig, maar het wordt nog minder geloofwaardig wanneer blijkt dat u van de Pakistaanse overheid meermaals stukken ter staving van uw identiteit verkrijgt, waarbij zelfs expliciet wordt gesteld dat u in het buitenland bent. Daarbij kan worden opgemerkt dat u onder uw eigen naam gewoon op facebook te vinden bent met de vermelding in Antwerpen te verblijven, mét vele vrienden die nog in Pakistan zijn. Dat valt niet te rijmen met uw verklaring door De Rangers van het Pakistaanse leger actief te worden gezocht.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2018**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_security_situation_20181016.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen en identiteitsstukken, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers was er gedaald.

Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016 en 2017. Het aantal targeted killings, waarbij hoofdzakelijk de Pakistaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden, nam daarentegen toe. Niettegenstaande er in 2017 sprake was van een lichte stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van "de regels van behoorlijk bestuur" en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

In een tweede middel voert verzoeker de schending van de motiveringsplicht aan.

In een derde middel beroept verzoeker zich voorts op een schending van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

In een vierde middel voert verzoeker nog de schending van de artikelen 5 en 8 van het EVRM aan.

In een vijfde en laatste middel beroept verzoeker zich op humanitaire gronden.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, minstens om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift nog stukken die hij in de inventaris der stukken omschrijft als "Bijkomende stukken die verzoeker mocht ontvangen na het verhoor", vergezeld van een DHL-enveloppe (stuk 3).

Per drager brengt verwerende partij op 12 februari 2020 een nota met opmerkingen bij waarin de URL-link is opgenomen naar het rapport "EASO. Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation" van oktober 2019) (rechtspiegingsdossier, stuk 6).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt.

Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden.

Wat betreft verzoekers algemene verwijzing naar “*de regels van behoorlijk bestuur*” stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de motiveringsplicht concreet wordt vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoeker eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het eerste middel, in zover het geen betrekking heeft op de motiveringsplicht, wordt derhalve niet ontvankelijk aangevoerd.

2.3.2.2. Verzoeker voert aan niet te kunnen terugkeren naar Pakistan enerzijds omwille van een conflict met twee broers in zijn dorp (W. C. en B. C.) en anderzijds omdat hij De Rangers vreest die hem gekidnapt zouden hebben met het oog om hem te rekruteren voor het leger. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn verzoek om internationale bescherming dermate laattijdig is dat het afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen; (ii) verzoekers huidige relaas niet overeenstemt met hetgeen hij ten opzichte van de Italiaanse asielinstanties uiteenzette en verzoeker zijn huidige relaas niet kan staven met geloofwaardige stukken; (iii) het niet aannemelijk is dat W. C. en B. C. daadwerkelijk dermate machtig waren dat ze verzoekers familie konden bedreigen, doch dat enkel verzoeker het land moest verlaten wegens dit conflict en zijn vader en zijn broer nog zonder problemen in Pakistan kunnen verblijven; (iv) het niet aannemelijk is dat De Rangers van het Pakistaanse leger verzoeker zouden willen inlijven via kidnapping en hoe dan ook moet worden opgemerkt dat de vaststelling dat verzoeker meermaals stukken van de Pakistaanse overheid overlegt ter staving van zijn identiteit en met expliciete vermelding dat hij in het buitenland is, alsook dat hij op Facebook onder zijn eigen naam en met vermelding van zijn woonplaats in Antwerpen te vinden is, niet verzoekenbaar is met zijn bewering als zou hij door de Rangers actief gezocht worden en (v) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

2.3.2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat het aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is om aan te tonen dat hij geen geronde vrees voor vervolging zou lopen bij een terugkeer naar Pakistan.

2.3.2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.5.1. Vooreerst wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming. Verzoekers houding getuigt immers allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Aangaande de vaststelling dat hij zijn verzoek om internationale bescherming laattijdig indiende, merkt verzoeker in het verzoekschrift op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich hiervoor op loutere beweringen en eigen interpretaties steunt en dat er geen wettelijke verplichting bestaat om een verzoek om internationale bescherming binnen een bepaalde tijd in te dienen. Verzoeker hekelt in dit verband voorts nog dat het enkele gegeven dat hij zijn verzoek om internationale bescherming laattijdig heeft ingediend, niet betekent dat het *"bedrieglijk is"*.

De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Hoewel verzoeker reeds sinds 2011 in Europa verblijft, heeft hij tot 2015 gewacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Italië en dit, ondanks eerder verblijf in België. Na een negatieve beslissing keerde verzoeker in 2017 terug naar België, maar wachtte hij tot 14 maart 2018 om hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De argumentatie dat verzoeker vreesde gerepatriëerd te worden naar Pakistan kan allerminst als afdoende verschooning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Verzoekers laattijdige asielaanvraag vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

2.3.2.5.2. Verder wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen als volgt:

"Ten tweede komt u nu in 2018 met een relaas dat u niet vertelde ten aanzien van de Italiaanse asielinstanties en dat u niet kan staven met geloofwaardige stukken. U hebt in Italië andere redenen opgegeven bij het indienen van uw verzoek, u verwees naar de rekrutering van jongeren door de Taliban. Dat u in Italië niet de kans zou hebben gehad om de waarheid te vertellen is niet aannemelijk. Indien u in Italië kon verwijzen naar de Taliban, had u evenzeer kunnen verwijzen naar de zogenaamde ware reden van uw vertrek uit Pakistan. U legt heden ook geen geloofwaardige stukken voor ter staving van uw relaas. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS beschikte u over kopieën van twee FIR's (First Information Report). Maar de vaststelling dat deze dateren van 2009 en 2010 en dat u nu nog steeds niet over deze originele documenten zelf beschikt en dat ze met de post onderweg zijn, ondermijnt elke vorm van geloofwaardigheid. Indien deze stukken waarachtig zijn, had u deze stukken al veel langer moeten voorleggen bij de Belgische- of zelfs Italiaanse asielinstanties om uw problemen te staven. U geeft aan dat u nog de originele FIR's zou toevoegen, evenals een attest van de chef van het dorp, maar gezien deze beslissing en de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen acht het CGVS zich niet genoodzaakt op deze stukken te wachten. Bovendien verwijst het CGVS naar informatie die in het dossier is gevoegd en waaruit blijkt dat in Pakistan op eenvoudige wijze valse en vervalste stukken kunnen worden verkregen."

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat het feit dat hij thans andere asielmotieven aanhaalt dan deze die hij voor de Italiaanse asielinstanties heeft uiteengezet niet automatisch mag leiden tot het besluit dat deze vals zijn zoals het Commissariaat-generaal oppert, gaat hij uit van een foutieve lezing van de bestreden beslissing. Immers, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt pertinent op dat naast de vaststelling dat verzoeker in Italië andere vluchtmotieven naar voor schoof en hiervoor geen valabele uitleg kan verschaffen, hij evenmin bewijskrachtige documenten voorlegt die zijn huidige vluchtrelaas kunnen ondersteunen, alsook dat zijn verklaringen omtrent het thans

aangebrachte vluchtrelaas op zich ongeloofwaardig zijn, zodat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Zo verzoeker nog hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de documenten van de tafel veegt door simpelweg te verwijzen naar de hoge graad van corruptie in Pakistan en dit zonder dat effectief werd aangetoond dat de door hem voorgelegde stukken vals zijn, gaat hij uit van een foutieve lezing van de bestreden beslissing nu de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht opmerkt dat de door hem voorgelegde stukken, naast de vaststelling dat in Pakistan op eenvoudige wijze valse en vervalste stukken kunnen worden verkregen, slechts kopieën betreffen en het niet geloofwaardig is dat verzoeker geen originele versies zou kunnen voorleggen zo zijn relaas op waarheid zou berusten en dat documenten slechts ondersteunende werking hebben. Bovendien lijkt verzoeker er ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is. De vaststelling dat verzoeker ook tot op heden nalaat om de originele versies van de twee FIR's voor te leggen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Te meer nu hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 december 2018 nochtans verklaarde dat hij de originelen "*binnen enkele dagen*" zou ontvangen (administratief dossier, stuk 6, p. 7).

2.3.2.5.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt voorts pertinent als volgt:

"Ten derde is het bevreemdend dat uw vader en bij uitbreiding uw hele familie, en zelfs eigenlijk het hele dorp, problemen kende met de twee broers, zijnde W. C. en B. C. en dat net u, en niet uw vader, noch uw broer, Pakistan moest verlaten. Het is niet geloofwaardig dat deze twee broers werkelijk dermate machtig waren dat ze uw familie kon bedreigen en dat uiteindelijk enkel u het land moest verlaten wegens dit conflict. Blijkbaar kan uw vader nog verblijven in het dorp en kan uw broer in Karachi wonen zonder echt problemen te kennen met deze twee broers."

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen als zou hij represailles van de broers C. vrezen. Het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, kan evenwel geen dienstig verweer worden geacht om de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.3.2.5.4. Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht geconsidereerd dat verzoekers verklaringen als zou hij De Rangers van het Pakistaanse leger vrezen, niet geloofwaardig zijn. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

"Ten vierde blijkt dat u van de Pakistaanse overheid nog verschillende stukken verkreeg binnen en buiten Pakistan, ter staving van uw identiteit. Wanneer u dan tevens verklaart dat De Rangers van het Pakistaanse leger u nog zoeken, komt dit niet aannemelijk over. U verklaart dat u vreest te worden ingelijfd in het Pakistaanse leger via kidnapping. Dit op zich is weinig geloofwaardig, maar het wordt nog minder geloofwaardig wanneer blijkt dat u van de Pakistaanse overheid meermaals stukken ter staving van uw identiteit verkrijgt, waarbij zelfs expliciet wordt gesteld dat u in het buitenland bent. Daarbij kan worden opgemerkt dat u onder uw eigen naam gewoon op facebook te vinden bent met de vermelding in Antwerpen te verblijven, mét vele vrienden die nog in Pakistan zijn. Dat valt niet te rijmen met uw verklaring door De Rangers van het Pakistaanse leger actief te worden gezocht."

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat het enkele feit dat hij nog officiële documenten kan aanvragen bij de Pakistaanse autoriteiten (bij een bepaalde dienst van burgerzaken) niet wil zeggen dat hij geen problemen heeft met een andere dienst (het Pakistaanse leger), komt hij in wezen niet verder dan het louter uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er niet in slaagt voormelde pertinente motieven te verklaren of te weerleggen.

2.3.2.5.5. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat hij zwaar afziet van de feiten die hij heeft meegemaakt en dat hij er zelfs psychologische problemen aan overgehouden heeft, dient erop gewezen dat verzoeker op geen enkel ogenblik doorheen zijn verklaringen gewag heeft gemaakt van psychologische problemen. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

2.3.2.5.6. In zoverre verzoeker benadrukt dat hij “*zeer veel antwoorden correct*” heeft gegeven, dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kleine tegenstrijdigheden aanhaalt om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en zich baseert op gissingen, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker opnieuw uitgaat van een foutieve lezing nu de ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas niet enkel wordt afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage en ongeloofwaardige verklaringen en het gebrek aan bewijskrachtige stukken. Verzoeker brengt voorts geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoeker nog meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitgaat van een algemene situatie zonder enig onderzoek te hebben gedaan naar zijn specifieke geval, dient erop gewezen dat ieder dossier individueel wordt behandeld. *In casu* dient vastgesteld dat de commissaris-generaal zich bij de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming wel degelijk heeft gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen. Het loutere feit dat verzoekers verklaringen onaannemelijk en ongeloofwaardig worden bevonden, betekent niet dat de commissaris-generaal één of ander algemene situatie voorop zou hebben gesteld. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke, vage of niet-doorleefde verklaringen.

Verzoeker meent nog dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aantoont dat hij ter plaatse zelf een onderzoek heeft gevoerd naar de gebeurtenissen en elementen waarop hij de bestreden beslissing steunt. Er dient op gewezen dat er slechts sprake is van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de verzoeker om internationale bescherming verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen. Bovendien dient de commissaris-generaal niet te bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zijn.

2.3.2.5.7. Zo verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar zijn integratie en verblijf in België en hij meent dat een weigeringsbeslissing een humanitair onrecht zou uitmaken, dient erop gewezen dat -zo hij op basis van zijn verklaarde goede integratie in België een verblijfsstatus wenst te bekomen-, hij hiertoe de geëigende in de Vreemdelingenwet voorziene procedures dient aan te wenden.

2.3.2.5.8. In zoverre verzoeker nog op verschillende plaatsen in het verzoekschrift verwijst naar de nieuwe documenten die zijn verhaal zouden ondersteunen en dewelke werden toegevoegd aan het verzoekschrift (stuk 3), merkt de Raad op dat deze stukken die door verzoeker worden omschreven als “*Bijkomende stukken die verzoeker mocht ontvangen na het verhoor*” niet vergezeld zijn van een vooreensluitend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Deze stukken kunnen derhalve niet in overweging worden genomen.

De DHL-enveloppe (verzoekschrift, stuk 3) toont hoogstens aan dat verzoeker post ontvangt uit Pakistan, doch hieruit kan allerminst een gegronde vrees voor vervolging worden afgeleid.

2.3.2.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet staat in de nota met opmerkingen nog terecht te lezen als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot haar herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek en electoraal geweld, en crimineel geweld.

De provincie Punjab wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De dalende trend van de voorbije jaren wat het aantal terroristische aanslagen, targeted killings en burgerslachtoffers betreft wordt verder gezet in de rapporteringsperiode, waarbij vooral een grote daling in het aantal terreuraanslagen kan worden vastgesteld.

Ten opzichte van 2017 is er sprake van een grote vermindering in het aantal slachtoffers in Punjab, waarbij slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers in de provincie wordt gerapporteerd. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Verzoekende partij brengt geen persoonlijke omstandigheden aan die het risico dermate verhogen dat er moet aangenomen dat zij bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.”

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde analyse, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat dit artikel van het EVRM een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid inhoud en betrekking heeft op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Voormeld artikel kan niet dienstig aangevoerd worden in het kader van een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Aangaande de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de inbreuk op het gezinsleven *in casu* niet dienstig wordt aangevoerd. In de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt immers uitsluitend uitspraak gedaan over de hoedanigheid van vluchteling van verzoeker en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing bevat evenwel geen verwijderingsmaatregel.

Voorts kan verzoeker de schending van artikel 14 van het EVRM niet dienstig aanvoeren, aangezien dit artikel, dat het genot van de in het EVRM bepaalde rechten en vrijheden verzekert zonder onderscheid op welke grond ook, slechts kan worden ingeroepen in samenhang met een ander in het EVRM neergelegd recht. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat worden de schendingen van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM *in casu* niet dienstig aangevoerd zodat evenmin een schending van artikel 14 van het EVRM kan worden aangenomen.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER